MEDITAȚII inocente...

Suiam recent Valea Lotrului, împresurat de coloritul și sălbăticia ce fac inimitabile farmecele toamnelor noastre de munte. Nu mai străbătusem ruta Brezoi — Voineasa — Obîrșia de cîțiva ani —și am rămas impresionat : apropierea de baraj se făcea simțită pregnant la tot pasul... copleșindu-te totuși și de un ușor regret. Eh, sigur că da : curînd, automobile vor goni pe șoseaua asfaltată, cochetele hoteluri și chalet-uri stil helvetic de la Voineasa vor răsuna de muzică de jazz și de mirosul păstrăvilor fripți în cetini, îmbiindu-te la un popas turistic internațional ; poate, la Ciunget se va monta și un teleferic și nenumărate pîrtii de schi, chelnerii te vor primi în smoking, iar fetele de serviciu vor strînge cu demnitate vesela, în minifuste adecvate... Eh, sigur că da : viața merge înainte ! Dar cîntul de singurătate al cucului ascuns în pădurile fluturate prin amurguri nu va mai avea rezonanța lui autentică, ceaunurile arse cu mămăligă ale foștilor forestieri de la Puru vor sclipi într-un ambiguu și cochet aspect de confecție, de **made in** magazinele de artizanat. Pînă și prietenul meu Lotru o să vuiească mai slăbit și mai fasonat de mîna atotbiruitoare a omului. Vor urla și prea mulți tranzistori pe aici, în sfîrșit.

Venisem pe vale cu un amic regizor, ce urma să turneze un filmuleț cu viitoarea hidrocentrală. (N-ar avea vreo importanță deosebită faptul că tot drumul a mo-țăit în mașină, posibil ca aerul din jur să fi fost mai tare și cu calități surprinzător de sedative față de aerul citadin pe care-l părăsisem, dar care-i sta încă oglindit cu semeție în botul pantofilor foarte lustruiți). Am sosit duminică după amiază, se lucra doar în subteran. Împrumutînd mașina unor ingineri să-i ducă la Călimănești — eu și amicul meu ne-am trîntit pe un clin cu iarbă, sub niște meri îngălbeniți, și am așteptat înapoierea prețiosului nostru mijloc de locomoție care să ne poarte sus, la Vidra. Pe partea cealaltă a drumului se cățărau barăcile colorate ale muncitorilor și inginerilor. Era liniște, transparență, frunzele cădeau rar și fîșîiau printre crengile merilor. Apoi a apărut un grup de puști, s-au împărțit în două echipe, și-au marcat cu pietre porțile și au început să joace fotbal lîngă barăci. Fără țipete, fără înjurături. Decent, cu pasiune și acuratețe. M-am uitat destul de mult timp la jocul alert, și, de ce s-o ascund ? **de foarte bună calitate** și integrîndu-se perfect în decor ; după asta, am tresărit cu violență : lîngă mine, trîntit pe spate și cu ochii închiși, cu o furnică zgribulită tremurîndu-i pe bărbie, amicul meu a întins ca-n transă o mînă somnolentă și a învîrtit la maximum butonul micului radio cu tranzistori ținut în echilibru pe burtă. Simultan, în vale s-au încrucișat strigătele înfrigurate și de esență ale binecunoscuților comentatori ai meciurilor de duminică : **...„Sint Clujul, aici mare sărbătoare" ...„Mă auzi, Bacăule ? „Perfect, ne aflăm în minutul X și așa cum spunea colegul și contemporanul meu Ghițulescu, gool, goool, go-o-o-ol, dragi ascultători ! Dobrin a șutat năpraznic acum patruspreze cu secunde și o centimă, etc., etc."**

Pe buzele amicului meu plutea un zîmbet fericit și pur. Nu știu ce se petrecea **atunci** la Cluj sau la Bacău, dar pe micul teren înverzit de lîngă baracamentele cocoțate sub pădure totul se petrecea corect și fără drame. Am avut impresia certă a distonanței teribil de brutale dintre cele relatate de aparatul de radio și jocul tineresc al puștilor de pe tăpșan : puștii jucau ca să se distreze, și pentru că se distrau **realmente**, jucau al naibii de frumos. Portarul nu-și lovea adversarii, picioarele nu erau ținte de șuturi viclene. Pe urmă, printr-o tulburătoare coincidentă (cum se-ntîmplă prea adesea în binecunoscuta noastră viață), părea că minunile descrise pe terenurile de la Cluj, Bacău sau de aiurea de către înfocații comentatori ai meciurilor de duminică auziți la radioul cu tranzistori **erau văzute aici**, pe tăpșanul de la Ciunget. Și m-am înfiorat. Fiindcă sînt singur că ați avut și dumneavoastră curiozitatea morbidă de a urmări la televizor un meci de cupă europeană sau campionat autohton, fără sunet, ascultînd în schimb și în același timp redarea acelui meci la radio. Și la fel sînt sigur că v-ați uluit : terenul văzut la televizor era cu totul și cu totul altceva decît strigătele entuziaste ale cronicarilor. După cronicari 40 de Pele, de Eusebio sau de frați Moore evoluau îndrăciți în driblinguri, fente, deschideri, centrări și suturi ucigătoare, zguduind plasele sau barele porților din temelii : pe ecranele televizoarelor, jocul lînced de departe nu suferea cît de cît vreo caracterizare. **Est modus in rebus**, bineînțeles : există o măsură în toate.

Gîndurile acestea m-au urmărit vreme îndelungată, nici după ce am ajuns la Sebeș nu mă părăsiseră. Fiindcă tot tîrgul, prin ferestre deschise, în cafenele și restaurante, pe băncile din parcuri sau pur și simplu mergînd cu cutiuța cu tranzistori în mînă, tot tîrgul asculta transmiterea meciurilor de duminică. Inclusiv amicul meu, regizorul. Iar eu mă gîndeam la puștii de pe tăpșanul umbrit de pădure, întristat ca după un lucru rîvnit cu ardoare, conștient totuși că nu-l voi căpăta niciodată, întristat că visez zadarnic și fără scop la el.

...Sau, cine știe ?

Al. STRUȚEANU

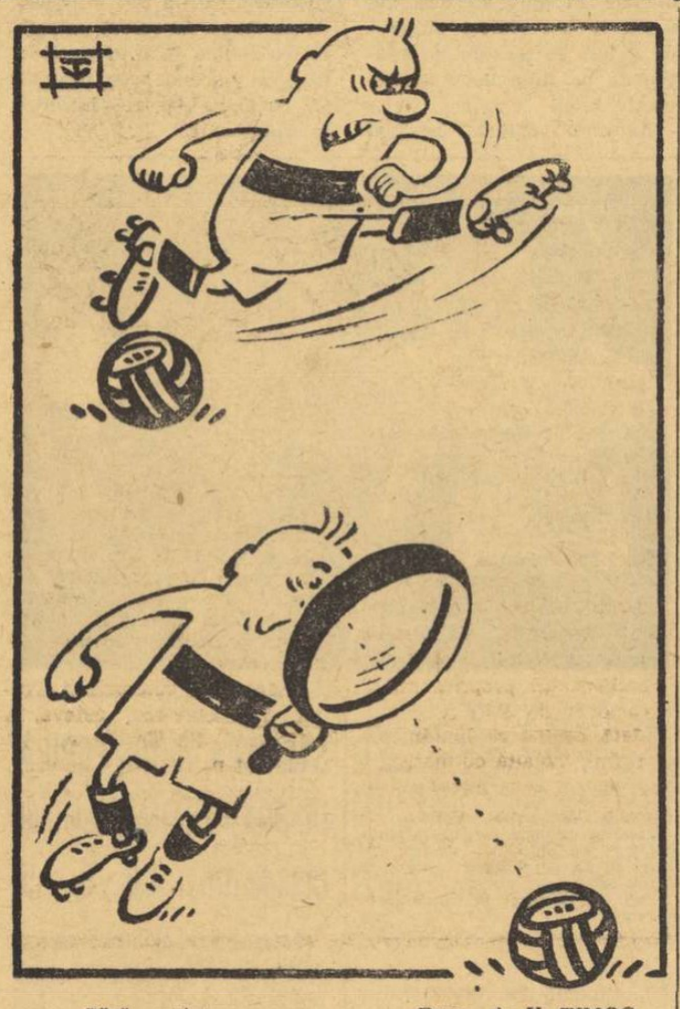

Fără cuvinte Desen de V. TIMOC

„ȘEPCILE ROȘII"

de IOAN CHIRILĂ

RECENZIE

Momentul editorial al „Șepcilor roșii" — o carte jubiliară despre „U" a lui Ioan Chirilă — a fost ideal ales, volumul apărînd la Cluj chiar în miercurea cînd clubul își serba 50 de ani de existență.

Acestei rar întîlnite promptitudini editoriale i se datorește, de altfel, și convertirea cărții într-un volum-document, toți posesorii clujeni ai „Șepcilor roșii" achiziționînd — grație momentului — autografele multora dintre eroii care vehiculează în paginile cărții, de la Rațiu Brutus, primul căpitan al „U"-ului, la Sfera și Sepci, de la Mircea Luca și Tony Dascălu la Mateianu și Ivansuc.

„Șepcile roșii", cartea cu potcoavă albă în chenarul negru al copertii, este o istorie romanțată a celor cinci decenii de existență a clubului Universitatea Cluj, „e cronica fotbalului la U" — după cum rostește prefața.

Temperament care nu suportă rigorile monografiei sportive, păstrînd din timp numai marcajele lui, iar din materialul strict faptic numai momentele capabile să definească structura unui campionat sau a unei personalități, pedalînd mult pe amintirile eroilor, Ioan Chirilă a creat o poveste a mai multor povești peste care a presărat nostalgii și a coborît aureola pe care o conferă, lucrurilor, curgerea vremii.

Substituindu-se unuia dintre eroii săi — doctorul Mircea Luca — pe care îl unge cu darul narațiunii, Ioan Chirilă creează un EU (persoană utilizată tot mai mult în literatura sportivă) cam de aceeași vîrstă cu „U", martor ocular și totodată făptuitor de evenimente, povestitor care-și derulează amintirile din clipa cînd a putut discerne și selecta — circa 9 ani — pînă astăzi cînd, îndrituit fiind de experiența și maturitatea sa, însoțește fenomenul sportiv cu observații pertinente și reflecții filozofice. Pentru perioada de început, care coboară dincolo de percepția copilului (1919—1930), dr. Luca, alias Ioan Chirilă, folosește banda memoriei lui Rațiu Brutus, acel savuros povestitor din perioada eroică a lui „U".

Interesat fiind să definească clubul universitarilor clujeni care, deși nu a strălucit niciodată prin puterea performanței, rămîne unul din cluburile glorioase ale noastre și una dintre unitățile sportive unde sudura sufletească a purtătorilor potcoavei are o trăinicie nicăieri altundeva existentă, Chirilă creează, cu ajutorul comparației și a metaforei pe care le stăpînește excelent, formule deosebit de sugestive. „La mai puțin de o oră după baia în Inn, Lazăr Sfera a fost surprins de viscol și întors la cabană de doi vînători care îl salvaseră. Peste o oră ar fi putut să se scalde iarăși în Inn. Acesta a fost „U" al meu și dacă-mi permiți „U" al tău și, poate cel dintotdeauna" — concludе David la solicitarea lui Mircea Luca de a defini „U"-ul.

Alternînd amintirile eroilor cu pagini de vivantă cronică sportivă, Chirilă încheagă un volum ce închide o istorie de cinci decenii, volum pe care, asemeni unui film cu artiști vechi pe care i-ai iubit odată mult, nu-l abandonezi pînă la ultima secvență.

Nușa MUSCELEANU

SPORTUL Magazin

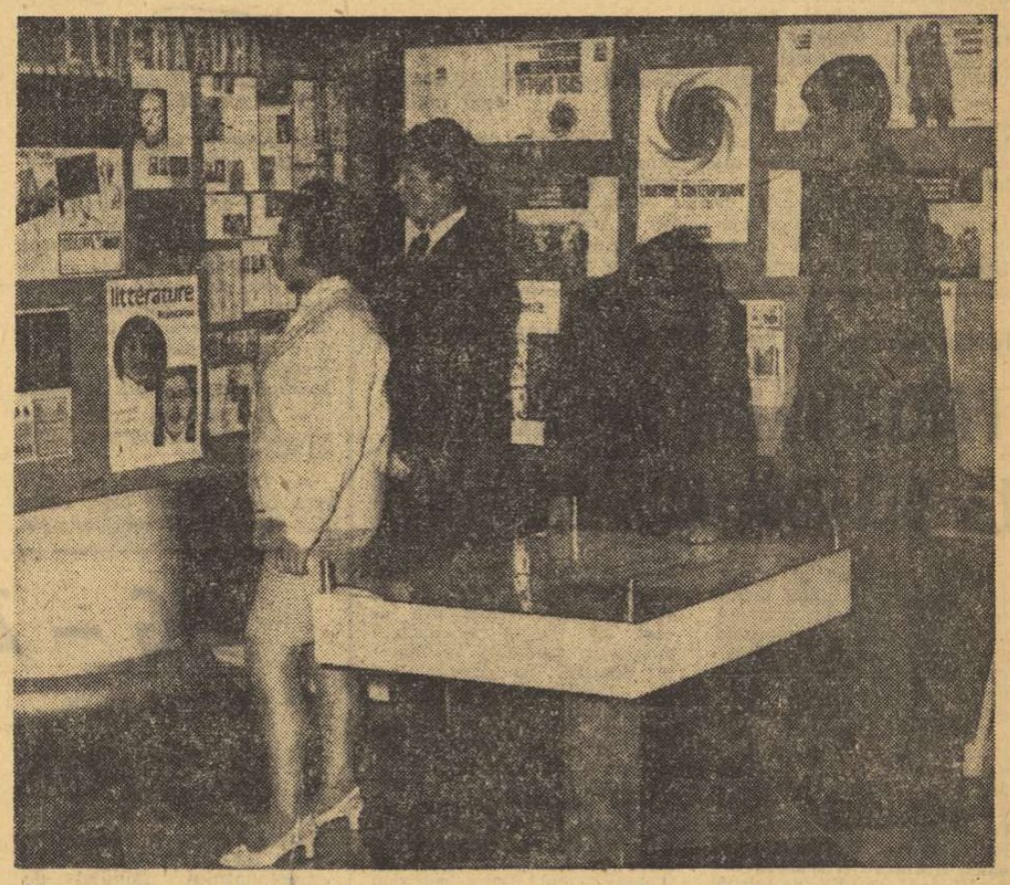

Vizitatori admirînd cîteva din exponatele consacrate literaturii și istoriei ... Foto : THEO MACARSCHI

SPORT ȘI CULTURĂ

La Liceul „Nicolae Bălcescu" din București s-a deschis o nouă expoziție a cercului olimpic din cadrul școlii. Activitatea acestui cerc, înființat în anul 1960, cu ocazia Olimpiadei de la Roma, constituie un frumos exemplu de propagare în rîndul elevilor a ideilor olimpice, a interesului pentru activitățile sportive și culturale. Anual se organizează expoziții pe diferite teme (Expo '67 Montreal — Canada, Olimpiada mexicană, Galeriile de artă de la Dresda) pentru a aminti numai pe cele organizate în 1967 și 1965. Cercul funcționează sub îndrumarea șefului catedrei de educație fizică a liceului, prof. Constantin Tudose, iar în cadrul său activează cei mai buni elevi la învățătură și sport.

De data aceasta, preocupările membrilor cercului au fost axate pe prezentarea prestigioasei edituri „Larousse", în holul liceului putînd fi admirate cărți, pliante, afișe, montaje etc, toate consacrate acestei edituri. Temele sînt variate : de la enciclopedii pînă la creșterea și educarea copiilor. Astfel, un panou prezintă pe fondatorul editurii, marele enciclopedist și om de litere care a fost Pierre Larousse, altul este consacrat dicționarelor (Marele Larousse enciclopedic, Dicționarul de sinonime), altul — literaturii. Admirăm apoi exponatele avînd ca subiecte : istoria (primul război mondial, al doilea război mondial), turismul și odihna activă (colecția „Viața activă", „Schiul", „Alpii", „Grecia"), arta și viața și activitatea copiilor.

Vizitatorul expoziției „Larousse" a cercului olimpic de la Liceul „Nicolae Bălcescu" pleacă îmbogățit sufletește și doritor de o nouă întîlnire la fel de pasionantă.

Al. SIMOC

JURNAL COREEAN

Însoțirea reprezentativei române de juniori mi-a prilejuit un drum — unic — în Extremul Orient, tărîmul pe care lecturile adolescentine (Pearl's Buck etc.) îl plăsmuiseră în mintea autorului acestor rînduri ca pe un teritoriu pe care este imposibil să detectezi unde se află limita dintre real și fantastic.

Curiozitatea și interesul profesional de azi, adăugîndu-se foamei elevului de odinioară de a descifra necunoscutele Orientului, mi-au comunicat la aeroportul Băneasa starea de surescitare pe care probabil că o au — cabrați în block-starturi — sprinterii în așteptarea pistolului starterului.

Și am plecat în ceea ce s-ar putea numi fără multă exagerare..

...O călătorie de pomină

Luni 13 octombrie, ora 13,20. Avionul TU-134 al companiei sovietice Aeroflot a decolat de pe pista aeroportului Băneasa. Zbor lin, ușor legănat doar în preajma aeroportului Șeremetievo, pe care aterizăm la ora 15,40, ora Moscovei.

În cursul aceleiași seri, revederea Pieții Roșii, a vestitului Bolșoi Teatr, plimbare pe malul canalului Moscova.

Prima surpriză. Nu plecăm a doua zi, ci tocmai miercuri, spre Phenian, gazda „Turneului speranțelor olimpice", la care va participa și echipa fotbaliștilor români.

Miercuri 15 octombrie, ora 17,30. Decolare de pe Șeremetievo cu direcția Phenian.

Sosire la Omsk la 20.15. O escală de o oră, după care zburăm spre Irkutsk. Ajungem pe aeroportul siberian după încă trei ore de zbor. Aici ne întîmpină... zorii zilei. La Moscova este ora 1 noaptea, iar aici este 5 dimineața. Fusul orar ne-a... eliminat somnul de noapte. Ni se spune că vom decola peste o oră. Apoi peste 6 ore. Apoi tocmai la ora 2 noaptea. Antrenorii lotului, Ola și Gorgorin, doctorul Ghimpețeanu și subsemnatul ne hotărîm să așteptăm îmbarcarea într-unul din holurile aeroportului. Băieții se culcă într-un hotel din apropiere. La două noaptea, operatoarea Liuba ne anunță că Habarovskul este închis, așa că decolarea se amînă din nou, de data aceasta fără termen. A doua noapte albă. Cînd, peste vreo oră, cădem răpuși de somn, sună... alarma. S-a deschis Habarovskul. Avionul decolează imediat. Urmează trezirea „ca la regiment" a băieților. Afară este sub —10°.

Zgribuliți de frig, ne luăm din nou locurile în „Tu-ul nostru", stropit de furtunuri cu apă caldă care înmoaie gheața de pe corpul avionului. Majoritatea băieților adîndu-se în fișuri, vă închipuiți dinamica tabloului...

La 5.40 dimineața plecăm, în sfîrșit, spre Habarovsk. Aici, o nouă escală de o oră și pornim spre Phenian.

La ora 13.30, ora coreeană, aterizăm la Phenian. Oficialități, pionieri, flori. Delegația fotbaliștilor români de-abia se ține pe picioare de somn. Un elegant autobuz ne transportă — ah, doamne ! — spre mult doritul hotel. Dar nu ! A cîta surpriză ?! Autobuzul ne duce direct la stadionul central „Morambong", unde se oficiază deschiderea turneului. Deși aproape că li se închid ochii, juniorii români intră în coloana delegațiilor și bat pasul semeț în ritmul imnului R.P.D. Coreene.

Ceea ce nu reușesc seniorii...

...au izbutit, a doua zi, juniorii României. Meci cu tradiționala noastră adversară, pe care nu o putem, cu nici un chip, învinge : echipa Ungariei. Generația „under 19 years" este însă de altă părere. Rezultatul ? După o evoluție inteligentă, curajoasă, superioară, România învinge, fără drept de apel, Ungaria (1—0).

Pornind de la un simbol

Un monument impunător domină arhitectura orașului Phenian : un cal înaripat, înalt de 13 metri, pe care se află un bărbat și o femeie, statuia fiind așezată pe un postament înalt de 40 m. Este statuia legendarului cal Ciulima, cel care alerga 1000 km pe zi. Dominînd, de pe o colină, orașul, legendarul Ciulima domină, prin forța simbolului său, viața oamenilor din R.P.D. Coreeană.

Partidul muncii, condus de tovarășul Kim Ir Sen, a stabilit că ritmul construcției socialiste a țării trebuie să fie ritmul lui Ciulima. Rezultatele de zi cu zi ale poporului coreean demonstrează că Ciulima nu este numai un simbol, ci pulsația vieții unui stat.

Din zecile de exemple — argumente pe care șederea noastră în R.P.D. Coreeană ni le-a oferit — am ales unul grăitor.

Haine din... piatră seacă

Printre marile cuceriri ale științei coreene se numără și strălucita realizare a savantului Ri Seung Ki, inventatorul vinalonului. Ce este vinalonul ? Un produs textil sintetic, rezultat din prelucrarea unei materii prime în care majoritatea componentelor o constituie calcarul și cărbunele. Transpunerea în tehnică a descoperirii savantului Ri Seung Ki este uriașa fabrică de la Hamheung (se întinde pe 500 000 m²), care produce milioane de metri de vinalon, un produs textil sintetic durabil și frumos.

Spunîndu-vă că nouă din zece oameni sînt îmbrăcați în haine din vinalon, sugerăm extraordinarul randament al uneia din marile performanțe ale științei și tehnicii R.P.D. Coreene.

Dedonganul, o excepție...

Deși, repetăm, pulsul vieții Phenianului este impresionant de rapid — el fiindu-ți comunicat, în modul cel mai direct și cel mai simplu posibil, de viteza de circulație a pietonilor, grăbiți dimineața spre locul de muncă, grăbiți la ora prînzului, grăbiți după-amiaza și seara — există totuși un **d o m e n i u**-excepție în peisajul capitalei R.P.D. Coreene : Dedonganul. Fluviu leneș, larg, adînc, cu unde care alunecă alene spre Marea Galbenă. Străjuit de terase picturale, Dedonganul se armonizează — totuși — prin... contrast cu viața febrilă a Phenianului.

Mișcări imediate, dense, frenetice aproape, cu care te întîlnești la fiece pas pe străzile Phenianului, Dedonganul îi adaugă dimensiunea profunzimii...

Oamenii spun că Dedonganul are înțelepciunea sa. Privind fluviul, puternic, calm, caracterizarea lui îți se pare cum nu se poate mai nimerită.

Am petrecut și noi multe ore pe malurile Dedonganului. Am văzut pești mari, de 9—10 kg, sărind sfidător din apă, repetînd

Pavilion într-un parc de cultură și odihnă

repausul sau sfatul mai multor oameni în poziția stînd pe vine. Nu o dată am văzut în stațiile autobuzelor grupuri de oameni stînd pe vine, fumîndu-și liniștit țigara și discutînd împreună.

Auzim, adeseori, vorbindu-se cu lux de amănunte despre bogata bucătărie specific orientală.

Ea a constituit, fără îndoială, unul din primele examene de adaptare — pe care l-a avut de trecut și delegația fotbaliștilor români la Phenian. Speriați de poveștile scornite despre bucatele coreene, băieții noștri au ajuns destul de repede să aprecieze salata „Kinci", macaroanele „Guksu", „Taț"-ul, o prăjitură de orez, dar mai ales „mîncarea zeilor", o supă în care sînt fierte 99 de componente !

Este tot atît de adevărat, însă, că lichiorul „Bul-lo-ju", o băutură „de viață lungă", tradițională, ne-a produs, la simpla lui vedere, furnicături pe șira spinării... Motivul ? În sticla de lichior se află, după o conservare de ani de zile în alcool, o viperă autentică (cu cap, cu trup și cu coadă) a cărei macerare în lichidul băuturii are — se spune — efecte vitalizatoare miraculoase.

Spectaculos în... vitrină, Bul-lo-ju a rămas la o respectabilă distanță chiar și de seniorii delegației...

Curiozități

Interesantă sub raport sportiv — „Turneului speranțelor olimpice" îi vom consacra articole aparte — șederea în Phenian ne-a prilejuit întîlniri cu stări și obiceiuri autohtone pe care europenii le înscriu la rubrica „curiozități".

De pildă, întîlnirea, din primele ore după sosirea în Phenian, cu femei purtînd copii în spate ni s-a părut o curiozitate. Privindu-le atent, de aproape, am remarcat că femeile au un fel de săculeț, numit de coreeni „tighe", în care-și poartă copiii de vîrstă fragedă.

În „tighe", copiii — duși de mamele lor la creșe și înapoi, acasă — dorm, mănîncă, gîngurese...

Un alt obicei, particular fără îndoială, remarcat în stațiile autobuzelor sau în plină stradă, este jocul lor spectaculos ca în poveștile scrise, sau auzite, pe care nu le credem...

Da, fără îndoială, Dedonganul reprezintă o excepție dialectică în peisajul Phenianului, o excepție care te invită la meditații și-ți amintește legende auzite de demult.

Curiozități

Interesantă sub raport sportiv — „Turneului speranțelor olimpice" îi vom consacra articole aparte — șederea în Phenian ne-a prilejuit întîlniri cu stări și obiceiuri autohtone pe care europenii le înscriu la rubrica „curiozități".

De pildă, întîlnirea, din primele ore după sosirea în Phenian, cu femei purtînd copii în spate ni s-a părut o curiozitate. Privindu-le atent, de aproape, am remarcat că femeile au un fel de săculeț, numit de coreeni „tighe", în care-și poartă copiii de vîrstă fragedă.

În „tighe", copiii — duși de mamele lor la creșe și înapoi, acasă — dorm, mănîncă, gîngurese...

Un alt obicei, particular fără îndoială, remarcat în stațiile autobuzelor sau în plină stradă, este

Monumentul simbol Ciulima

ar fi întrecerea sportivă la care asiști. DORUL, dorul de casă, crește, aidoma picăturii care ajunge, într-o covîrșitoare progresie geometrică, ocean. După 10 zile petrecute la Phenian, adăugate celor 5 zile cît a durat drumul, visam noaptea București...

Vă închipuiți — în aceste condiții — ce însemnau cuvintele însoțitorului lotului român, Kim, care-și petrecuse, în copilărie, 7 ani în România, țara care l-a ocrotit și l-a crescut pe el, biet orfan, căruia războiul cu militariștii sud-coreeni și americani îi omorîseră părinții. **„România — spunea Kim — este o țară bogată, frumoasă, cu oameni frumoși la chip și la suflet. România este, să știți, a doua mea patrie".**

Ce putea scormoni mai adînc, mai reactiv, jarul dorului nostru decît cuvintele calde ale coreeanului cucerit și el de virtuțile țării și poporului român ?

Și a venit ziua întoarcerii. Plecați din Phenian la 27 octombrie, am ajuns la Habarovsk după 3 ore de zbor, o escală de două ore și apoi un zbor continuu, de 8 ore, cu un adevărat vapor aerian — celebrul Il-62, avion cu 170 de locuri ! — pînă la Moscova. Aici, noapte, ger, zăpadă. Eram, însă, la numai 3 ore de casă. A doua zi, un avion al companiei noastre TAROM ne readucea, grăbit, în Bucureștiul nostru drag.

Marius POPESCU

File din istoria înotului românesc (IV)

Începînd din anul 1926, pentru o perioadă de cîteva sezoane, centrul de greutate al activității s-a mutat în Capitală. De la 20 mai, ziua cînd a avut loc concursul inaugural și pînă în august, bazinul Tir avea să găzduiască nu mai puțin de 8 concursuri, în care s-au distins în mod deosebit tinerii Florian Iancovescu și Emanuel Florescu (astăzi membru al orchestrei simfonice George Enescu).

● În țară, continuă organizarea unor tradiționale concursuri de fond ; la Timișoara, traversarea canalului Bega (6 km) unde Schimanski, de la clubul Rapid, termină pe primul loc în 50 :45,0, la Arad, campionatul Mureșului (2 km), cîștigat de același Schimanski, pe Dunăre, cursa Măcin—Ghecet (13,700 km), unde primul sosit, avocatul Băncilă, a fost cronometrat în 2 ore și un minut, și chiar pe Marea Neagră (Constanța), unde Gh. Valmărescu a parcurs o distanță de 4 km în o oră și 5 minute.

● Pentru prima oară se organizează un concurs de copii la Tg. Mureș, iar tînărul Henzelman (13 ani) înoată 50 de metri în 41 de secunde.

● Cele mai bune rezultate din cadrul campionatelor naționale au fost realizate de orădenii Felicides (1:17,2 la 100 m liber) și Nemeș (3:37.0 la 200 m bras). De altfel, ei vor reprezenta țara la primul campionat european, care s-a desfășurat la Budapesta, la mijlocul lunii august. Felicides a înotat, la 400 m liber, într-o serie cu vestitul suedez Arne Borg (5:02,2), terminînd pe locul IV cu 7:13,8, iar Nemeș, la 200 m bras (tot locul IV în 3:34,0), alături de recordmanul european al probei, germanul Rademacher (2:54,6). La aceste campionate, România a mai fost reprezentată și de o echipă de polo, lipsită însă de experiență și o pregătire necesară unei competiții de o asemenea amploare. Chiar în primul meci, formația română a fost întrecută cu categoricul scor de 12—0 de selecționata secundă a Ungariei, și pînă la urmă ea va ocupa locul IX din tot atîtea participante.

● Dintre întrecerile anului 1927, sezon în care au avut loc concursuri sporadice, cu rezultate destul de slabe, merită a fi subliniate două interesante dispute : una la Călărași, pe brațul Borcea (6 km), cîștigată de căpitanul portului, Jean Măcărescu, și alta la Constanța, între Cazino și Far (distanța de o milă marină) în care primul sosit, Dumitru Dumitrescu, a realizat 33 de minute. În sfîrșit, mai merită a fi consemnată inaugurarea, la Craiova, a unui bazin modern în parcul orașului. **(a.v.)**

REFLECȚII

Steliștii țin să dezică astronomia. Steaua se găsește, în clasament, jos.

★

Politehnica Iași ocupă locul penultim. Oare viitorii ingineri n-au un loc mai bun în proiect ?

★

Chimia Rîmnicu Vîlcea deține lanterna roșie în divizia B. Poate, e cazul unei analize.

★

Dacia Pitești e codașa seriei a patra. Localnicii, în materie de automobile, au Dacia 1100 și 1300, iar în fotbal Dacia 16.

★

Penicilina Iași a înscris în nouă meciuri doar 7 goluri. Și noi care știam Penicilina foarte eficace...